

ning, at naar det er konstateret, at Tingen er forgaaet paa en saadan Maade, at Erstatningsansvar er paadraget, saa kan jeg kræve min Betaling her og overlade til vort Posthus at indkræve den andetsteds. Det er jo ikke Opgaven i en Lov at indlade sig paa Fortolkning af Konventioner osv., og jeg mente derfor, at der kun skulde være Tale om et almindeligt Forbehold af den Erstatningspligt, som Konventionerne maatte paalægge vort Postvæsen, saaledes at det f. Ex. blev sagt, at det danske Postvæsen skal staa til Ansvar for Forsendelser, som ere det betvøede, saa længe de findes i det danske Postvæsens Bærg, forsaavidt ikke afsluttede Konventioner med fremmede Magter maatte paalægge det en videregaaende Erstatningspligt overfor Affenderen. Det er altsaa kun et almindeligt Forbehold i Henseende til den Ret, som Konventionen hjemler, men forsaavidt man ikke skulde ønske saa vidtgaaende Fordringer, saa tror jeg ogsaa, at det Samme vil kunne naas ved en Omredaktion af Vndringsforslaget under Nr. 3 a. Det, der egentlig støder mig mest i dette Forslags Affattelse, er det, at der kun staaar, at Postvæsenet er pligtigt til at søge at skaffe Affenderen Erstatning i Henhold til vedtagne Konventioner eller Overenskomster. Jeg mener, at naar man udelod det „at søge“ og f. Ex. blot sagde „pligtigt til at skaffe Affenderen Erstatning i Henhold til vedtagne Konventioner eller Overenskomster efter de paa hvert Sted gjældende Regler“, saa vilde i det Væsentlige denne Tanke være udtrykt. Saa vilde det være sagt, hvad der paahvilede Postvæsenet, thi saa berøede det paa Konventionerne eller Overenskomsterne, hvilken Forpligtelse der paahvilede Postvæsenet, og saa vilde det være sagt i Loven, at denne Forpligtelse skulde Postvæsenet udføre saaledes, at enhver Tvivl om, at den affendende Undersaat havde en Ret overfor Postvæsenet i Henhold til Konventionen, var afgjort. Jeg henstiller blot disse Betragtninger til det ærede Udvalgs Overveielser.

Ordføreren (Ogenbøll): Til det, der fremkom fra den sidste ærede Taler, vil jeg sige, at dette er jo en Smødekommen af den Tanke, som jeg kæmper for, og som vi Allesammen ere enige om, og jeg skal kun sige dette, at, naar de Herrer, der ere af samme Mening som jeg, ville udstemme det berømte 5te Stykke i § 3, saa vil jeg, og forhaabentlig Andre ogsaa, til 3die Behandling stille et Vndringsforslag, som lyder saaledes, som det ærede Medlem nævnte, nemlig, at det danske Postvæsen staaar til Ansvar for Postforsendelser — saadan omtrent tror jeg, det

var — der forgaa i dets Bærg, medmindre der i Henhold til vedtagne Konventioner eller Overenskomster paahviler Postvæsenet en yderligere Forpligtelse. Det er jo et Vndringsforslag, som man kan forhandle med det ærede Medlem om. Det vil jeg for mit Vedkommende være tilfreds med, naar vi blot faae 5te Stykke af § 3 til at udgaa.

Brøberg: Jeg maa takke den næstsidste ærede Taler særdeles meget for hans meget klare og tydelige Udtalelse. Den stemmer fuldstændig med min personlige Anskuelse, som jeg ikke har været saa heldig at fremsætte saa klart. Det er naturligvis givet, at man ikke kan fordr Erstatning for Nogetsomhelst, der er forfikkret paa den ene eller anden Maade, for man har godtgjort virkelig og bestemt, at denne Gjenstand er forsvundet eller har lidt Skade. Jeg er saa gammel Afstandør, og jeg kjender dette saa nøie, at dette maasse er Anledningen til, at jeg ikke anser det nødvendigt at fremhæve det. Men af dette Foredrag fremgaar det altsaa ogsaa — forekommer det mig — at det ærede Medlem mener, at, naar man har godtgjort Tabet her lige overfor det danske Postvæsen, saa er man berettiget til af dette at fordr Staden erstattet, og det maa da søge sin Regres efter Konventionen for at faae det tilbage. Denne Opfattelse kan jeg naturligvis kun erklære mig enig i, og jeg vil særdeles meget anbefale, at der ved 3die Behandling af Loven kommer en Vndring, som gjør dette Forhold fuldstændig klart for Enhver.

Schlegel: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning, at det er mig usforstaaeligt, hvorfor man skulde stemme for Mindretallets Forslag om, at denne Bestemmelse i § 3 skulde udgaa, for derefter at komme med Vndringsforslag, der i det Væsentlige gaar i samme Retning som det, Flertallet foreslaar. Det forekommer mig naturligt, at man stemmer for det, Flertallet har foreslaaet, og som man sympathiserer med; saa vil Flertallet tage Sagen under Overveielse og søge at fremkomme med et klarere og stærkere Vndringsforslag.

Rump: Jeg vil meget anbefale, at man forkaster Vndringsforslaget til § 2, ikke fordi jeg har Noget imod den Tanke, som deri er udtrykt, men fordi jeg tror, det vilde være meget heldigt, om Udvalget fik Leilighed til at tage det nærmere under Overveielse. Jeg er nemlig fuldstændig i Overensstemmelse med det ærede Medlem fra Hillerød (C. Møller), naar han befrægter, at denne Be-